

kommunale refusionsfond udgik, hvilket sidste den socialdemokratiske ordfører ved 2. behandling beklagede.

Efter § 7 skulle der oprindeligt kunne ansættes flere konsulenter. Man fandt det i udvalget tilstrækkeligt at have een konsulent.

§ 8 undergik bl. a. den ændring, at revisionsfristen nedsattes fra 5 til 2 år.

Ved fremsættelsen af lovforslaget påpegede *socialministeren*, at der i de senere år er opstået en voksende erkendelse af betydningen af husmoderafløsere, der kan bistå med det daglige arbejde i hjemmene, når disse på grund af husmoderens sygdom eller fravær kommer i vanskeligheder, og at der af en del kommuner og institutioner har været etableret husmoderafløsning, hvortil er ydet tilskud i henhold til beskæftigelsesloven. Ordningen har dog hidtil været ret begrænset, hvilket antagelig hænger sammen med det ret begrænsede kendskab, som arbejdsministeriet i henhold til beskæftigelsesloven har måttet stille for henvisning af husmoderafløsere. Der har således kun kunnet henvises langvarigt arbejdsløse kvinder til dette arbejde, og dette forhold har virket hemmende på etableringen af nye virksomheder. Allerede den af arbejds- og socialministeriet i 1942 nedsatte husassistentkommission påpegede derfor, at husmoderafløsningen burde gøres permanent og indpasses som led i den almindelige sociale lovgivning.

Lovforslaget byggede i hovedsagen på det forslag, der blev udarbejdet af det af arbejds- og socialministeriet i 1946 nedsatte udvalg angående husmoderafløsere, og som i det væsentlige var tiltrådt af de kommunale organisationer. På nogle punkter var der dog foretaget ændringer, som ministeren gjorde nærmere rede for.

I det folketingsudvalg, som fik sagen til behandling, opnåedes der enighed mellem socialdemokratiet, det konservative folkeparti og det radikale venstre om gennemførelse af lovforslaget med en række ændringer, af hvilke de væsentligste fremgår af det foregående.

Fra venstres side stilledes et underændringsforslag, hvor efter § 6, stk. 1, skulle affattes således: „Statskassen refunderer kommunen halvdelen af udgifterne afholdt i henhold til denne lov, dog ikke udover et beløb svarende til 1 kr. pr. indbygger.“

Som begrundelse herfor anfører mindretallet i betænkningen, at det „ønskede at medvirke til, at vor sociallovgivning blev udvidet med en husmoderafløsning, idet mindretallet anser en sådan ikke blot for ønskelig, men også for nødvendig, idet der herigennem skabes mulighed for i en nødsituation at aflaste husmødrene for deres arbejdsbyrde og at opretholde hjemmets gang.